

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/493/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1014893295
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1014893295.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Michaely Královej, v právnej veci žalobcu: A. K. L., bytom Za S. XX, N. E., zastúpeného JUDr. Elenou Lalíkovou, advokátkou so sídlom Podbrezovská 34, Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30. júna 2014, č.k. 22C/294/2009-284 a na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18.8.2014 č.k. 22C/294/2009-325, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 30.6.2014, č.k. 22C/294/2009-284 sa potvrdzuje.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18.8.2014, č.k. 22C/294/2009-325 sa potvrdzuje.

Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 35.000 eur a náhradu trov konania vo výške 9.609,72 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 1 ods. 1, 2, § 2, § 3, § 4 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 10, § 18 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ďalej ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, § 9 ods. 1, 2, 3, 4, § 15 ods. 1, 2 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a vecne danosťou nároku žalobcu vychádzajúceho z nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu.

3. V odôvodnení svojho v poradí druhého rozhodnutia poukázal na nárok žalobcu, vychádzajúci z nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, pričom uviedol, že v prípade nezákonného rozhodnutia vydaného dňa 11.6.2001 vyšetrovateľom PZ bolo potrebné použiť v súvislosti so zodpovednosťou štátu ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. a nárok na náhradu škody prerokovať s Ministerstvom spravodlivosti SR. Žalobca nesprávny úradný postup, najmä pre jeho neprimeranú dĺžku, neskôr špecifikoval tak, že zaň považuje okrem iného obsah podaní, ktoré predložil na pojednávaní dňa 17.3.2011 a ich negatívne vyhodnotenie zo strany žalovanej. Išlo o uznesenie GP SR zo dňa 31.7.2001 o neodňatí veci Krajskej prokuratúre (ďalej „KP“) v Banskej Bystrici, žiadosť žalobcu zo dňa 5.11.2001 adresovanú Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici, v ktorej namietal prietahy v trestnom konaní, odpoveď Krajskej prokuratúry zo dňa 8.1.2002, konštatujúcej nespôsobenie prietahov zo strany vyšetrovateľa a nezistenie ani žiadnych závad v jeho postupe, sťažnosť žalobcu

na nečinnosť dozorujúceho prokurátora s návrhom na jeho vylúčenie zo dňa 27.12.2001 adresovanú KP v Banskej Bystrici, sťažnosť žalobcu zo dňa 11.1.2002 proti uzneseniu KP v Banskej Bystrici, ktorým nebol vylúčený prokurátor z výkonu dozoru v trestnej veci žalobcu, list GP SR zo dňa 25.2.2002 o odložení podnetu žalobcu zo dňa 4.1.2002, namietajúceho postup prokurátora, žiadosť žalobcu zo dňa 3.2.2003 o preskúmanie postupu vyšetrovateľa ohľadom jeho nečinnosti, list KP v Banskej Bystrici zo dňa 12.3.2003, v ktorom konštatuje, že nezistila prieťahy vo vyšetrovaní ani závady v postupe vyšetrovateľa, žiadosť žalobcu zo dňa 30.4.2003 adresovanú GP SR o preskúmanie zákonnosti v trestnej veci s vydaním záväzného pokynu na ďalší postup ohľadne prieťahov v konaní, uznesenie GP SR zo dňa 21.5.2003 o neodňatí veci Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici, uznesenie KP v Banskej Bystrici zo dňa 9.7.2003, ktorým bola zamietnutá sťažnosť žalobcu o pribratí právnickej osoby na podanie znaleckého posudku, list žalobcu zo dňa 6.2.2005 adresovaný Úradu špeciálneho prokurátora, ktorým oznámil a zaslal nález Ústavného súdu SR, list ÚŠP GP SR zo dňa 7.4.2005 oznamujúci žalobcovi, že bude upovedomený o vybavení jeho podania ohľadom porušenia práv obvineného. Z uvedeného potom prvoinštančný súd uzavrel, že žalobca namietal nesprávny úradný postup aj počas účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., preto možno na uplatňovaný nárok použiť aj ustanovenia uvedeného právneho predpisu. Na základe ust. § 4 ods. 1 písm. f/ cit. zákona ako orgán zastupujúci štát prichádzala do úvahy Generálna prokuratúra SR (ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní), z dôvodu, že práve ju označil žalobca ako orgán, ktorý sa dopustil nesprávneho úradného postupu a tento v konaní aj označil.

4. Pri posudzovaní orgánu, ktorý má štát v danom konaní zastupovať, vychádzal súd prvej inštancie z ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého orgánom zastupujúcim štát je orgán, u ktorého bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. Žalobca podal dňa 18.4.2008 u žalovanej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo výške 5 mil. Sk, ktorú táto postúpila dňa 16.2.2009 na Ministerstvo spravodlivosti SR. Dňa 16.2.2009 podal žalobca žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 200. 000 eur, ktorú žalovaná odmietla uspokojiť z dôvodu neoznačenia konkrétneho nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mala žalovaná dopustiť. Súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca si u žalovanej uplatnil nárok na náhradu škody v súlade s výškou uplatňovanou v žalobe a nie sú podstatné dôvody, pre ktoré žalovaná jeho nárok neuznala, pričom z hľadiska posúdenia nároku je dôležité, že ho neuznal, ani v priebehu súdneho konania, v ktorom došlo k spresneniu dôvodov nároku. Námietku žalovanej o nedostatku jeho pasívnej legitímácie v spore vyhodnotil súd prvej inštancie za nedôvodnú, keďže označený orgán v súdnom konaní len zastupuje pasívne legitimovaný štát.

5. Súd prvej inštancie poznamenal, že vec prejednal opätovne a nárok posúdil v intenciách právneho názoru uvedeného v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.5.2013, č.k. 3 Co/513/2012-249. V prvom rade zabezpečil špecifikáciu nároku, ktorý žalobca rozdelil na sumu 120.000 eur z titulu nezákonného rozhodnutia a 80.000 eur z titulu nesprávneho úradného postupu. Vo vzťahu k nároku žalobcu vychádzajúceho z nezákonného rozhodnutia vyvodil záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, s výnimkou toho, kto si obvinenie zavinil sám, alebo toho kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný. Súd prvej inštancie dal do pozornosti aj ustanovenia § 5 ods. 2 a § 6 ods. 3 citovaného zákona vymedzujúce prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste, pričom tieto ustanovenia je potrebné použiť analogicky aj pre prípad vznesenia obvinenia v súlade so zásadou systematického výkladu zákonov, pričom poukázal na svoje prvé rozhodnutie, v ktorom zaujal právny názor zhodný s názorom odvolacieho súdu.

6. K nároku žalobcu uplatňovanému titulom nesprávneho úradného postupu vyslovil v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, že žalobca ako obvinený bol povinný znášať či strieť jednotlivé štandardné úkony špecifikované a označené žalobcom, vedené v trestnom konaní a tieto nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za nesprávny úradný postup však možno považovať prieťahy v trestnom konaní skonštatované nálezmi Ústavného súdu SR, ktoré boli vydané práve v súvislosti s porušením základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote.

7. V ďalšom, s poukazom na ust. zákona č. 58/1969 Zb., neobsahujúce úpravu náhrady nemajetkovej ujmy a názor žalovanej, podľa ktorého ju ani nepripúšťajú, súd prvej inštancie uzavrel, že výklad tohto zákona je potrebné smerovať tak, aby bol konformný s Ústavou SR a že pod pojmom náhrada škody treba rozumieť aj škodu vo forme nemajetkovej ujmy. Nepripustením možnosti odškodnenia nemajetkovej ujmy, ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a vzatí do väzby podľa zákona č. 58/1969 Zb., by došlo k situácii, že by poškodené osoby, ktorým škoda vznikla z tohto dôvodu pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., boli oproti osobám, ktorým škoda vznikla z toho istého dôvodu, avšak už za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. (ktorý náhradu nemajetkovej ujmy už upravuje), znevýhodnené a nedošlo by u nich k odškodneniu nemajetkovej ujmy, ktorá im preukázateľne vznikla. V dôsledku uvedeného prvoinštančný súd dospel k záveru, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu je možné poškodenému priznať (za splnenia ďalších zákonných podmienok), i keď zákon č. 58/1969 Zb. takúto možnosť neupravuje.

8. Súd prvej inštancie skonštatoval, že ujma žalobcu spočívala v pozastavení výkonu funkcie sudcu, obmedzení na funkčnom plate, v strpení zisťovania informácií ohľadom majetkových pomerov žalobcu ako aj jeho rodičov a poberania štipendia jeho dcéry. S poukazom na právny názor odvolacieho súdu potom uviedol, že i keď disciplinárne konanie nebolo začaté zo strany žalovanej, úzko s ním súviselo a bolo podmienené právoplatným záverom trestného konania. Ujma žalobcu spočívajúca v postavení žalobcu mimo funkcie sudcu a jeho ďalšia spoločenská difamácia (úkony, vykonané zo strany Ministerstva spravodlivosti SR - návrh na vykonanie ďalšieho dokazovania zo dňa 18.5.2005 vo vzťahu k disciplinárnemu konaniu, úkony Najvyššieho súdu SR - disciplinárne rozhodnutia, žiadosť zo dňa 21.11.2003 o oznámenie majetkových pomerov rodičov žalobcu a rodičov jeho manželky v súvislosti s disciplinárnym konaním) bola v príčinnej súvislosti so začatím trestného stíhania žalobcu a najmä v príčinnej súvislosti s prieťahmi v trestnom konaní, ktoré mali za následok neúmerné predlžovanie disciplinárneho konania, obligatórne prerušeného do skončenia trestného konania. Prvoinštančný súd skonštatoval, že za nesprávny úradný postup nemožno považovať žiadosť OR PZ vo Veľkom Krtíši zo dňa 19.12.2003, na zistenie skutočností pri realizácii stavebných prác na prestavbe domu žalobcu, nakoľko išlo o úkon orgánu činného v trestnom konaní, ktorého posúdenie nespadá do právomoci občianskeho súdu.

9. V príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, ako uviedol súd prvej inštancie, možno vnímať aj medializáciu žalobcu v uvedenej trestnej veci v printových a elektronických médiách, naopak zhoršenie zdravotného stavu nebolo žalobcom v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním preukázané a lekárske správy ním predložené, ktoré konštatovali možnosť zhoršenia jeho zdravotného stavu vplyvom stresových situácií nemožno za preukázanie danej podmienky nároku na náhradu škody považovať. K čiastočnej dôvodnosti uplatneného nároku dospel súd prvej inštancie pri ujme spočívajúcej v strate priateľov a nepriaznivom psychickom dopade trestného stíhania na jeho manželku. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že žalobca zastával pozíciu sudcu, teda povolanie, ktoré si vyžaduje vyššiu mieru bezúhonnosti, pričom súdna moc musí požívať dôveru verejnosti, ktorú treba chrániť pred neopodstatnenými deštruktívnymi útokmi. Preto v súvislosti s negatívnym vytváraním obrazu žalobcu ako prototypu nesprávneho sudcu malo nepriaznivé dôsledky na jeho profesionálnu česť a spoločenské postavenie, a to vo vyššej miere ako u iných povolání. V dôsledku trestného stíhania došlo aj k neúmernému predlžovaniu disciplinárneho konania, preto ďalšou ujmou žalobcu bolo jeho postavenie mimo výkon funkcie sudcu a s tým spojené predlžovanie opatrení voči nemu (obmedzenia na funkčnom plate a pokračovanie v zisťovaní informácií ohľadom majetkových pomerov žalobcu a jeho rodiny). Ako vyplynulo z výpovede manželky žalobcu, psychickou traumou z trestného stíhania trpela nielen ona, ale aj ich deti, predovšetkým staršia dcéra a syn, ktorí boli konfrontovaní s negatívnymi poznámkami a pohľadmi okolia, takisto museli znášať dôsledky úkonov spočívajúcich v zisťovaní majetkových pomerov žalobcu, jeho manželka bola priamo vystavená negatívnym, posmešným až šikanóznym konaniam v práci, z ktorej napokon pod takto vyvolaným psychickým tlakom musela odísť. Ujma žalobcu bola v konaní preukázaná aj sťažiením jeho pracovného uplatnenia, nakoľko bol ministerkou spravodlivosti SR dňa 9.5.2011 z dôvodu trestného stíhania odvolaný z funkcie predsedu Okresného súdu vo Veľkom Krtíši.

10. Súd prvej inštancie ďalej dospel tak k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva a zadostučinenie v peniazoch žalobcovi priznané nálezmi Ústavného súdu SR v celkovej výške 90.000

Sk nemožno považovať za dostatočnú satisfakciu nakoľko nepokryla ďalšiu ujmu preukázanú práve v tomto konaní a žalobcovi je potrebné priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch. Za primeranú nemajetkovú ujmu považoval sumu 35.000 eur a to s ohľadom na osobu žalobcu, jeho doterajší život, prostredie v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. K argumentácii žalovaného, že v danom prípade je potrebné uplatniť ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, prvoinštančný súd skonštatoval, že uvedené ustanovenie je svojou povahou hmotnoprávnym ustanovením, preto ho nie je možné aplikovať v čase rozhodovania súdu (ako procesnoprávne ustanovenie) vzhľadom k tomu, že nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup vznikol za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, ktorá takéto obmedzenie neupravovala. Aj pri snahe o proporcionalitu, súd pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy v súvislosti s novou právnou úpravou uviedol, že nemohol opomenúť neobvyklú neúmernosť trvania trestného konania (6 rokov), a s tým spojenú ujmu, ktorú žalobca v konaní preukázal a uvedené v spojitosti s ostatnými zistenými skutočnosťami vzal do úvahy pri určení výšky nemajetkovej ujmy, ktorú žalobcovi priznal vo výške takmer dvojnásobku v súčasnosti stanovenej najvyššej možnej výšky nemajetkovej ujmy.

11. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal vo veci čiastočný úspech priznal náhradu trov konania v plnej výške, pričom základnú sadzbu tarifnej odmeny advokáta vypočítal z výšky súdom priznaného plnenia. Náhrada trov konania spočívala v trovách právneho zastúpenia žalobcu vo výške 9 609,72 eur. Pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "vyhláška") vychádzal súd z priznanej sumy 35 000 eur, kde jeden úkon právnej služby činí 492,93 eur. V danej veci vykonal právny zástupca žalobcu 16 úkonov právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky), 4 × písomné podanie na súd - žaloba, vyjadrenie zo dňa 18.8.2011, odvolanie zo dňa 28.5.2012, vyjadrenie zo dňa 20.6.2014 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky), 11 x zastúpenie na pojednávaní dňa 17.3.2011, 11.7.2011, 16.8.2011, 6.10.2011, 1.12.2011, 9.2.2012, 29.3.2012, 12.12.2013, 30.1.2014, 26.5.2014, 30.6.2014 (§ 14 ods. 5 cit. vyhlášky), za ktoré mu patrí režijný paušál 2x á 6,95 eur, 6 × 7,41 eur, 3 × 7,63 eur, 1 × 7,81 eur, 4 x 8,04 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) + 20% DPH.

12. Proti rozsudku podali odvolanie žalovaná aj žalobca. Žalovaná vo svojom odvolaní navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a v prípade ak by napriek jej argumentácii napadnutý rozsudok potvrdil, žiadala aby proti svojmu rozsudku pripustil dovolanie. Žalovaná svoje odvolanie odôvodnila ust. § 205 ods. 2 písm. b/, d/, f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a poukazom na ustálenú judikatúru súdov SR, konkrétne rozsudok NS SR z 31.5.2011, sp. zn. 6Cdo 115/2010, ďalej rozsudok NS SR z 31.7.1996 sp. zn. 2Cdo 2/96, R116/1999 a stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR z 30.12.1976 č.j. 2Cz 38/76 a vyvodila, že v prípade ak sú splnené zákonné podmienky nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia v rozsahu uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané pred 1.7.2014 koná v mene SR vždy Ministerstvo spravodlivosti SR (ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a ust. § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.) a z konania tohto orgánu zákon č. 58/1969 Zb. nepozná žiadnu výnimku. Okresnému súdu Bratislava I vytkla, že mal pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (uznesením o vznesení obvinenia z 11.6.2001) postupovať v súlade s ust. § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a pri posúdení procesnej spôsobilosti konať za štát, mal v tomto rozsahu uplatniť ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a konať s Ministerstvom spravodlivosti SR. Ďalej prezentovala názor, že v prípade náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia v zmysle ust. zákona č. 58/1969 Zb. neexistuje pluralita orgánov, v zmysle ktorej by v danom prípade mohli konať viaceré orgány. Žalovaná ďalej poukázala na skutočnosť, že v prejednávanej veci neboli splnené všetky podmienky na priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, pretože v 3 skutkoch došlo k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že skutky nie sú trestným činom avšak v 4-tom skutku došlo k zastaveniu trestného stíhania zaniknutím trestnej činnosti pre premlčanie a v súlade s právnym záverom NS SR v rozsudku 2Cdo 2/96, R116/1999 nevzniká právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia vtedy, ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu, že trestnosť činu zanikla. Jedným z dôvodov zániku trestnosti je aj premlčanie trestného stíhania a je potom sporné, či nárok žalobcu na náhradu škody v tomto prípade vznikol. Žalovaná ďalej

vyсловila názor, že žalobcovi by v jednom trestnom konaní nemal vzniknúť nárok na náhradu škody aj titulom nezákonného rozhodnutia aj titulom nesprávneho úradného postupu a je tiež otázne, či existuje príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy žalobcovi, ktorá primárne začala vznikáť v dôsledku rozhodnutia a trvaním trestného konania sa len stupňovala. Pre prípad nestotožnenia sa odvolacieho súdu s uvádzanými skutočnosťami žalovaná poukázala na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 15.12.2004 č.k. IV.ÚS 210/04-25, ktorým rozhodol o porušení základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní Krajského úradu justičnej polície PZ v Banskej Bystrici, a to v období od 28.2.2003 do 16.6.2004, z čoho vyplýva, že opätovne konať v mene SR je oprávnené výlučne Ministerstvo spravodlivosti SR (§ 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. a ust. § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Skutočnosť, že MS SR predbežne neprerokovalo nárok na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu je irelevantná, keďže v súlade s ustanoveniami zákona č. 58/1969 Zb. nie je potrebné nárok na náhradu škody, ktorá vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu predbežne prerokovať. Žalovaná v tomto rozsahu vzniesla aj námietku premlčania nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu v rozsahu prietahov v konaní do vydania uvedeného nálezu ústavného súdu z dôvodu, že o nesprávnom úradnom postupe sa žalobca dozvedel najneskôr dorúčením tohto nálezu, teda v januári alebo februári 2005. Potom s prihliadnutím na uvedené, sa právo na náhradu škody premlčí do 3 rokov odo dňa, keď sa poškodený o škodu dozvedel. Uplatnením nároku až dňom 13.8.2009 sa jeho nárok musí považovať za premlčaný. V ďalšom žalovaná spochybnila možnosť uplatnenia si nároku žalobcu z titulu prietahov v konaní opakovane voči štátu, keďže na základe citovaného nálezu ústavného súdu SR musel žalobcovi vyplatiť finančné zadosťučinenie Krajský úrad justičnej polície PZ v Banskej Bystrici. Nálezom zo dňa 27.3.2007 sp. zn. II. ÚS 356/06-57 rozhodol Ústavný súd SR o porušení základného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov konaním Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici. Žalobca podal dňa 16.2.2009 na Generálnu prokuratúru SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 200.000 eur, v ktorej opätovne poukazoval na nezákonné rozhodnutie - uznesenia o vznesení obvinenia a na nezákonné dozorovanie svojej trestnej veci tak Generálnou prokuratúrou SR ako aj jej podriadenými zložkami. Generálna prokuratúra SR prípisom zo dňa 24.6.2009 žalobcovi oznámila, že jeho nárok nemôže predbežne prerokovať a tak ani uspokojiť, lebo nie je zjavné z akého nesprávneho úradného postupu mu mal nárok vzniknúť, keďže tento ani na výzvu zo dňa 24.2.2009 svoj nárok nekonkretizoval. Z uvedeného je podľa odvolateľky sporné minimálne to, či v danom rozsahu sú splnené všetky zákonné predpoklady na uplatnenie nároku na náhradu škody (minimálne v rozsahu predbežného prerokovania nároku na náhradu škody) a či v danom prípade je orgánom oprávneným konať v mene štátu práve GP SR, a to z dôvodu, že predmetným nálezom Ústavného súdu bol konštatovaný nesprávny úradný postup Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici a v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. koná v mene SR Generálna prokuratúra SR len vtedy, ak škodu v trestnom konaní spôsobil orgán prokuratúry. Z uvedeného potom nie je zjavné, ako mohol prvoinštančný súd dospieť k záveru, že v uvedenom rozsahu má v mene SR konať práve Generálna prokuratúra SR. Rovnako ako aj v prípade prvého nálezu ÚS SR, žalovaná spochybnila uvedený nárok na náhradu škody, keďže žalobcovi bolo nálezom ÚS SR priznané zadosťučinenie, t.j. finančné odškodnenie za prietahy, ktoré vznikli v trestnom konaní. Je potom minimálne sporné, či si nárok z rovnakého titulu t.j. z titulu prietahov v konaní, môže uplatňovať opakovane voči štátu. S prihliadnutím na vyššie uvedené navrhla, aby Krajský súd Bratislava napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 30.6.2014 č.k. 22C/294/2009-284 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pre prípad, že by odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, žiadala proti jeho rozsudku pripustiť dovolanie, pričom za otázky zásadného významu považuje: 1/ či môže žalobcovi vzniknúť nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia aj nesprávneho úradného postupu v rámci jedného trestného konania t.j. či nezákonné rozhodnutie nesubsumuje aj nesprávny úradný postup realizovaný v danom trestnom konaní, 2/ či nárok na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu v rozsahu prietahov v konaní môže byť opakovane uplatnený v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., aj keď bolo žalobcovi priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie nálezom Ústavného súdu SR, ktorým bolo konštatované porušenie práva na konanie bez prietahov; 3/ či môže byť orgánom oprávneným konať v mene štátu aj Generálna prokuratúra SR, ak titulom pre nárok na náhradu škody je nezákonné rozhodnutie prípadne nesprávny úradný postup vydaný/realizovaný pred 1.7.2004 t.j. za účinnosti a platnosti zákona č. 58/1969 Zb.

13. Žalobca vo svojich odvolacích námietkach žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobe v celom rozsahu vyhovieť a priznať náhradu trov konania. Výšku satisfakcie, priznanej prvoinštančným súdom považoval za neprimeranú k celkovému zásahu do jeho ľudskej dôstojnosti, a okolnostiam,

za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo, a ktoré pretrvávajú a možno ich tak považovať za trvalo prítomné v jeho sociálnej, profesijnej, rodinnej, či osobnej sfére. Uvedené podľa žalobcu vyplýva z konania ministerky spravodlivosti, ktorá po právoplatne skončenom trestnom konaní v prospech žalobcu (v roku 2007) v spojení so zásadou prezumpcie nevinoty, odvolala v roku 2011 žalobcu z funkcie predsedu okresného súdu pre stratu dôvery, práve v dôsledku nezákonne vedeného trestného stíhania, čo sa zopakovalo aj v procese výberového konania na funkciu predsedu okresného súdu v roku 2013, a táto nepravdivá a tým aj škodlivá informácia o žalobcovi je permanentne šírená prevádzkovateľom internetového vyhľadávača pri mene žalobcu. Zdôraznil, že náhrada nemajetkovej ujmy tu neplní reparačnú, ale satisfakčnú funkciu, a neprimeranosť priznanej satisfakcie možno vyvodiť aj z obdobných rozhodnutí súdov vo vzťahu k sudcom všeobecných súdov, ktorým boli priznané podstatne vyššie náhrady, aj keď neoprávnený zásah štátu trval podstatne kratšiu dobu, či z mimosúdnej odškodňovacej praxe štátu v prípadoch, keď evidentne „zabral“ represívny inštitút voči fyzickej či právnickej osobe, keď napr. O. dobrovoľne zaplatil 1 mil. Sk a ešte mu poskytol dlhodobý lukratívny štátny post, alebo za zbabrané sledovanie kamionistu do R., ho ministerstvo vnútra odškodnilo sumou 50.000 eur, hoci bol excesívnym úkonom podriadený len tri dni a pod. Žalobca ďalej prezentoval názor, že ak má byť Slovenská republika považovaná za materiálny právny štát podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, potom musí niesť plnú zodpovednosť za svojvoľné a protiústavné konanie svojich orgánov ako orgánov verejnej moci, ktorým priamo, so zlým úmyslom a dlhodobo zasahujú do základných práv a slobôd jednotlivca tak, ako u žalobcu. Z titulu regresných nárokov má možnosť nemajetkovú ujmu žiadať od svojvoľne konajúcich prokurátorov, ktorí mali zo zákona povinnosť dohliadať na zákonnosť prípravného konania, túto si evidentne neplnili, ale ignorovali aj desiatky procesných podaní žalobcu, ktorými dozorujúcemu i nadriadenému prokurátorovi, signalizoval porušenie svojich práv a slobôd. Ďalej uviedol, že inštitút priznania zvýšenej náhrady nemajetkovej ujmy v spojení so všeobecnými kompenzátorami, plní nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu odstrašujúcu a sankčnú, ktorá zrejme bude jedinou účinnou funkciou aj preventívneho charakteru. Poukázal na situáciu, pri ktorej ak dôjde k zásahu do ľudskej dôstojnosti, súd by nemal špekulovať a lekárenskými váhami vážiť hodnotu ľudskej dôstojnosti poškodenej osoby, ale vychádzať z princípu toho, nakoľko si poškodený cení zásah, nakoľko princíp súkromno-právnej sankcie je založený na tom, že poškodený si sám určuje, akým spôsobom sa cíti byť poškodený a akú mieru poškodenia považuje za primeranú. Súd zisťuje len to, či k zásahu skutočne došlo a či navrhované plnenie nie je extrémne neprimerané a žalobca sa domnieva, že ním požadované plnenie za 6 rokov nezákonného kriminalizovania jeho osoby, s mohutnou podporou prokuratúry a médií je len trochu satisfakčné (4 eurá za hod.), trochu sankčné a vôbec nie reparačné.

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná s uvedením, že na zmenu rozsudku, tak ako sa jej domáha žalobca, niet zákonného dôvodu. Už priznaná suma 35.000 eur, dvojnásobne prekračuje zákonný limit stanovený na rozhodovanie o výške náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá je neprimeraná, ale v opačnom zmysle než argumentuje žalobca, ktorému bolo priznané viac ako zákon umožňuje. K jeho argumentom je možné uviesť, že nálezy ústavného súdu, konštatovali porušenie jeho práv policajnými orgánmi. „Inštitút priznania zvýšenej náhrady nemajetkovej ujmy“ platná právna úprava nepozná a aj európska judikatúra priznáva podstatne nižšie sumy zadosťučinenia (čo je svojou povahou inštitút zhodný s našim pojmom náhrady nemajetkovej ujmy), pričom výšku 10.000 eur dosiahla len v prípadoch preukázaného mučenia postihutej osoby. Žalovaná sa nestotožnila ani s názorom žalobcu, že by ľudská dôstojnosť bola najvyššou hodnotou nášho ústavného poriadku, tou je ľudský život a je preto jednoznačne amorálne žiadať titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu, ktorá nielenže prevyšuje možný zárobok žalobcu prinajmenšom v najbližších piatich rokoch, ale aj možnú náhradu za 10 ľudských životov. Rozhodnutie súdu v zmysle zákona nie je možné nazývať „špekulovaním“ a v právnom systéme, kde súd rozhoduje podľa vlastnej úvahy, nemožno jeho činnosť redukovať na automatické „priklepávanie“ horibilnej sumy vymyslenej žalobcom bez akejkoľvek opory v platnej právnej úprave, či v reálnom živote. Žalovaná odprezentovala, že žalobcovi neostáva nič iné, než aby sa domáhal empatie odvolacieho súdu, pretože právo mu dostatočnú oporu neposkytuje a uzavrel, že súd nemôže pri rozhodovacej činnosti pociťovať empatiu k niektorej zo strán, v opačnom prípade by sa stal zaujatým a nesmel by vo veci rozhodovať vôbec.

15. Žalobca vo svojom vyjadrení, odvolanie žalovanej označil len za zopakovanie doterajších námietok, ktoré treba považovať za nedôvodné, pretože otázka konania za žalovaný štát bola právoplatne vyriešená zrušujúcim uznesením krajského súdu, ktorý rovnakú námietku neuznal a ktorá nemá ani elementárnu logiku, nakoľko ministerstvo spravodlivosti nedohliada na prípravné konanie. Ide o výsostnú činnosť prokuratúry, ktorá vykonáva dozor a dohľad nad orgánmi činnými v trestnom konaní a teda aj nad

jeho zákonnosťou a rýchlosťou. Žalovanej ďalej vytkol, že nerozlišuje medzi nezákonnosťou rozhodnutia a nesprávnym úradným postupom a aj to, že odškodnenie za prietahy v konaní pred ústavným súdom, nie je odškodnením podľa zákona č. 58/1969 Zb., alebo zákona č. 514/2003 Z.z., ale satisfakciou vyplývajúcou priamo z čl. 127 ods. 3 Ústavy SR. K námietke premlčania vznesenej žalovanou uviedol, že premlčacia doba za odškodnenie prietahov v trestnom konaní začala plynúť až od jeho právoplatného skončenia a nie od jednotlivých nálezov ústavného súdu a za zásadné nepovažuje ani otázky pre pripustenie dovolania, nakoľko základ sporu okresný súd vyriešil správne.

16. Žalobca sa vyjadril aj k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu a doplnil, že žalovaná by ako orgán ochrany ústavnosti podľa čl. 149 ústavy mala vedieť, že ústavným príkazom vysloveným v č. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 3 ústavy, zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom nemožno obmedziť či vylúčiť; zákon č. 412/2012 Z.z. nemožno použiť na prípady ukončené pred 1.1.2013 pre rozpor s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ktorý retroaktivitu zakazuje; EŠLP pôsobí vo vzťahu k vnútroštátnym súdom len subsidiárne, tzn., že obetiam náhradu škody nepriznáva, priznáva im len finančnú satisfakciu v prípadoch, keď konštatuje porušenie ich základných práv a slobôd. Za nepochopiteľné považuje aj to, že žalovaná sa mu doteraz neospravedlnila za dlhodobé šikanovanie represívnymi trestnými prostriedkami, a ešte teraz ho označuje za amorálneho. Napokon uviedol, že ak sudca nemá empatiu k uplatňovanej veci, nemôže súdiť a to nemá nič spoločné s jeho nestrannosťou.

17. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaných odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti zamietajúcemu výroku vo veci samej a odvolanie žalovanej proti prisudzujúcemu výroku vo veci samej nie je dôvodné.

18. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo odvolaním možné napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ to nevylučoval zákon (§ 201 v spojení s § 202 O.s.p.). Odvolanie bolo prípustné proti rozhodnutiu len z dôvodov uvedených v § 205 ods.2 O.s.p.. Odvolania žalobcu aj žalovaného vyvolali v danom prípade účinok, ktorý zostáva zachovaný aj po 1. júli 2016 (§ 470 ods. 2 C.s.p.) a odvolaniami napadnuté rozhodnutie bolo preto možné podrobiť meritórnemu odvolaciemu prieskumu. Odvolací súd ďalej konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaniach oboch sporových strán rozhodoval po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a prihliadajúc na procesnú úpravu platnú v čase vydania napadnutého rozhodnutia (t.j. ustanovení Občianskeho súdneho poriadku).

19. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s dôvodmi vzťahujúcimi sa k odvolaniami napadnutému prisudzujúcemu i zamietajúcemu výroku rozsudku prvoinstančného súdu, ktorým v súvislosti s preukázanou ujmu priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 35.000 eur a vo zvyšku žalobu zamietol a v ktorom dostatočne a presvedčivo zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods. 2, 3 C.s.p.) vzťahujúcimi sa k prijatému výroku vo veci samej, ktoré obaja odvolatelia zopakovali v podanom odvolaní. Z uvedeného dôvodu využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods.2 C.s.p. v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

20. V súvislosti s opravnými prostriedkami podanými oboma sporovými stranami, odvolací súd konštatuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 379, 380 C.s.p.), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

21. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p., vyplývajúcejmu z obsahu podaných odvolaní (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 a § 193 C.s.p.. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 192 a § 193 C.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

22. K námietke žalovanej, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanom prípade, v ktorom konajúci súd prvej inštancie zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery a aplikoval správny právny predpis, namietaná vada konania nebola odvolacím súdom zistená.

23. Pre doplnenie rozhodnutia a v záujme vysporiadania sa s odvolacími námietkami oboch odvolateľov, odvolací súd uvádza nasledovné. Predmetom prejednávanej veci je žalobcom požadovaná satisfakcia vo forme nemajetkovej ujmy, uplatnená žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 13.8.2009 vo výške 200.000 eur, o ktorej súd prvej inštancie prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 29.3.2012, č.k. 22C/294/2009-231 a v zmysle záverov uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 31.5.2013, č.k. 3Co/513/2012-249 (ktorým bol tento rozsudok na základe odvolania žalobcu zrušený a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie), svojim v poradí druhým rozhodnutím, riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu, po vykonanom dokazovaní priznal žalobcovi nárok vo výške 35.000 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

24. Vysporiadavajúc sa s odvolacími námietkami žalovanej (do prisudzujúcej časti výroku) a jej poukazom na ustálenú judikatúru súdov (stanovisko NS ČR z 30.12.1976, č.j. 2Cz 38/76, rozsudok NS SR z 31.7.1996, sp.zn. 2Cdo 2/96, R 116/1999) podľa ktorej je nesporné, že v prípade, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia v rozsahu uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané pred 1.7.2014, koná v mene Slovenskej republiky vždy Ministerstvo spravodlivosti SR (v súlade s ustanovením § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. a v súlade s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.), pričom zákon č. 58/1969 Zb. nepozná žiadnu výnimku z konania tohto orgánu a skutočnosť, že MS SR v danej veci nekonalo, je pre určenie orgánu oprávneného vo veci v mene SR konať absolútne bezpredmetné, upriamuje odvolací súd pozornosť na právny názor, ustálený a prizvukovaný v celom súdnom konaní, nepochybný ani skorším zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu, že škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím treba posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. a škodu za nesprávny úradný postup súčasne aj podľa zákona č. 514/2003 Z.z., preto v danej veci existuje viacero orgánov oprávnených konať za štát (MS SR podľa zákona č. 58/1969 Zb. a GP SR podľa zákona č. 514/2003 Z.z.). Vzhľadom na vákuum určenia uvedených kompetencií, ktoré v tomto smere v zákone vznikli, neriešiacich situáciu, kedy pri strete starej a novej právnej úpravy za štát môžu konať viaceré orgány, správne súd prvej inštancie analogicky vychádzal z ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zákona

č. 514/2003 Z.z. (platného v čase podania žiadosti) a ustálil, že orgánom zastupujúcim štát je orgán, u ktorého bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. K uvedenému na ozrejmienie odvolací súd dopríňa, že žalovaná vo svojej právnej argumentácii nezohľadňuje skutočnosť, že žalovaný nárok bol uplatnený nielen titulom nezákonného rozhodnutia vydaného za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., ale aj titulom nesprávneho úradného postupu v podobe neprerokovania veci bez zbytočných prieťahov, ktoré trvali aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. až do času právoplatného skončenia veci, a preto v zmysle ustálenej súdnej praxe bez ohľadu na skutočnosť, že k prieťahom došlo aj pred 1. 1. 2013, tieto trvali aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z.; preto o náhrade škody z tohto nároku musí súd rozhodovať podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (napr. uznesenie NS SR z 28.7.2010, sp. zn. 1Cdo 107/2009). Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v danom prípade orgánom konajúcim v mene štátu je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 194/2010.) Sumarizáciou uvedeného nemohol odvolací súd dospieť k názoru polemizujúcemu so záverom súdu prvej inštancie, ktorý sa správne vysporiadal s otázkou orgánu oprávneného zastupovať štát v predmetnom konaní a ktorý svoj právny záver v tomto smere riadne a logicky odôvodnil. Pasívnu legitimáciu štátu v zastúpení Generálnej prokuratúry SR ako orgánu oprávneného konať za SR v dôsledku prieťahov orgánov činných v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi, založilo doručenie žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 16.2.2009, práve tomuto orgánu. Napokon vyriešenie otázky orgánu oprávneného zastupovať štát v konaní, ktorú žalovaná namietala v priebehu celého konania, a na ktorú musí súd prihliadať v každom štádiu konania ex offo, nespochybnil ani odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 3Co/513/2012-249, zo dňa 31.5.2013.

25. Ako irelevantné odvolací súd vyhodnotil aj odvolacie námietky žalovanej, v ktorých poukazovala na nesplnenie podmienok vzniku nároku na náhradu škody z dôvodu, že trestné stíhanie pre jeden zo štyroch skutkov bolo zastavené pre premlčanie, t. j. z dôvodu, že trestnosť činu zanikla (§ 8 ods. 6 pís. g/ zák. č. 514/2003 Z.z.), nakoľko vo vzťahu k všetkým trom ďalším skutkom, trestné stíhanie bolo zastavené z dôvodu relevantného pre vznik nároku na náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb. a zák. č. 514/2003 Z.z., pretože skutky kladené žalobcovi za vinu neboli protiprávnymi činmi, ktorých znaky sú subsumované skutkovými podstatami ovládajúcimi hypotézy konkrétnych trestných činov, uvedených v Trestnom zákone (rozsudok NS ČR z 23.2.1990, sp.zn. 1 Cz 6/90, R 35/1991, rozsudok NS SR z 28.6.1993, sp.zn. 1 Cdo 53/1993, R 70/1994).

26. K spochybňovaniu možnosti vzniku nároku na náhradu škody súčasne z dvoch právnych titulov - titulom nezákonného rozhodnutia, ako aj titulom nesprávneho úradného postupu žalovanej, odvolací súd konštatuje, že nepostrehol existenciu žiadneho takého rozhodnutia, či právneho záveru, ku ktorému by dospela odborná prax, ktoré by vylučovalo spoločnú aplikáciu týchto dvoch právnych titulov v jednom súdnom konaní, práve naopak, v predmetnej veci boli nepochybne splnené podmienky pre vznik nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu v podobe šiestich rokov trvajúcich prieťahov v konaní, ktorých existencia bola verifikovaná aj Ústavným súdom SR a súčasne vzhľadom na výsledok trestného konania - zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že skutky, pre ktoré sa trestné stíhanie viedlo neboli trestným činom, aj pre vznik nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia (pokiaľ by trestné konanie skončilo odsúdením obvineného po šiestich rokoch konania, naplnený by bol len nesprávny úradný postup). Navyiac splnená je aj podmienka kauzálnej súvislosti, nakoľko nesprávny úradný postup v podobe prieťahov v konaní nebol a nemohol byť subsumovaný konečným rozhodnutím.

27. Odvolací súd nedospel ani k záveru o dôvodnosti námietky žalovanej vznesenej vo vzťahu k premlčaniu nároku žalobcu na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu, v rozsahu prieťahov v konaní do vydania nálezu ÚS SR zo dňa 15. 12. 2004, sp. zn. IV. ÚS 210/04-25, ktorému lehotá na podanie žaloby mala začať plynúť keď sa o škode dozvedel, t.j. najneskôr okamihom doručenia tohto nálezu. Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremičujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Preto právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch sa premlčuje. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 5 Cdo 151/2012 skonštatoval, že už v uznesení z 23. 2. 2011 sp.zn. 5 M Cdo 7/2010, 5 M Cdo 18/2010, ako aj v iných svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (viď sp.zn. 5 Cdo 278/2007 z 25. 9. 2008 a sp.zn. 2 Cdo 194/2011 z 27. 11. 2012) vyslovil právny názor, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného

práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby. Napriek tomu, že ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv (podobne ako je to v prípade bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia alebo práva na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov), jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy. Podľa názoru dovolacieho súdu je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robí pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Najvyšší súd SR na zasadnutí občiansko - právneho kolégia 29. 5. 2013 prijal právnu vetu, ktorá mala základ vo vyššie spomínanom citovanom rozhodnutí sp.zn. 2 Cdo 194/2011 z 27. 11. 2012, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje (R 58/2014).

28. Z obsahu pojmu nesprávny úradný postup vyplýva, že môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie vecí „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, Rozsudok NS SR zo dňa 27.01.2011, sp. zn. 3Cdo 71/2009). Nesprávny úradný postup v podobe prieťahov v konaní je protiprávny stav, ktorý trvá až do okamihu odstránenia právnej neistoty, t. j. v zmysle judikatúry ÚS SR až do právneho rozhodnutia vo veci samej, do kedy nie je možné ustáliť vzhľadom na dĺžku konania rozsah spôsobenej škody (napr. uznesenie NS SR zo dňa 28. 7. 2010, sp. zn. 1Cdo/107/2009). Trestné stíhanie žalobcu začaté uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 11.6.2001 (nezákonné rozhodnutie), bolo zastavené uznesením ÚŠP GP SR č.k. VII Ov 158/04-198 zo dňa 25.4.2007, čo *expressis verbis* vylučuje namietané premlčanie nároku žalobcu na náhradu škody. Plynutie subjektívnej premlčacej doby totiž nie je spojené s vedomosťou o tom, kto za škodu zodpovedá (na rozdiel od Občianskeho zákonníka), ani s vedomosťou poškodeného o tom, kedy bola nesprávnosť úradného postupu vyslovená (konštatovaná) príslušným orgánom; jediným predpokladom je okamih, kedy sa poškodený dozvedel o škode, a v danom prípade nebolo možné škodu a jej rozsah ustáliť skôr, ako v okamihu odstránenia protiprávneho stavu, t. j. najneskôr dňom právoplatného skončenia trestného konania (viď napr. uznesenie NS SR z 20.3.2012, sp.zn. 5 M Cdo 13/2010). Nárok žalobcu uplatnený žiadosťou o predbežnom prerokovaní nároku u žalovanej dňa 16.2.2009 a na súde dňa 13.8.2009, bol tak uplatnený včas.

29. Najvyšší súd SR už svojimi rozhodnutiami obsiahol aj námietky žalovanej, či možno žalobcovi priznať nárok na náhradu škody za prieťahy v konaní, keď tieto boli odškodnené na základe žalobcom podanej ústavnej sťažnosti. Vo svojom uznesení zo dňa 15.2.2012, sp. zn. 6 Cdo 7/2012 konštatuje, že zákon č. 514/2003 v ustanovení § 9 ods. 1 výslovne uvádza ako príklad nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci prieťahy v konaní, pričom v ustanovení § 17 ods. 2 predpokladá možnosť uspokojenia ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo forme zadosťučinenia (morálneho, resp. morálnej satisfakcie) spočívajúceho v konštatovaní porušenia práva na správny úradný postup, teda aj na konanie bez prieťahov pred konkrétne označeným orgánom verejnej moci. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (peňažné zadosťučinenie, resp. peňažnú satisfakciu) predpokladá uvedené ustanovenie až v prípade, keď morálne zadosťučinenie vo forme konštatovania porušenia práva nie je dostatočné. Od účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., t. j. od 1.7.2004, konštatovanie porušenia práva na konanie bez prieťahov je žalovateľným nárokom, ktorý možno uplatniť proti štátu ako jeden z právnych prostriedkov uspokojenia nemajetkovej ujmy (škody) spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci. Nárok na náhradu škody proti štátu v zmysle zákona č. 514/2003Z.z. je občianskoprávnym nárokom. Prejednanie takéhoto nároku ako aj rozhodnutie o ňom patrí do právomoci všeobecného súdu (A.. A. M., M.., Ústava Slovenskej republiky - Komentár 2. vydanie, Heuréka 2007, str. 967). V súvislosti s právomocou ústavného súdu vyplývajúcou z čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, je potrebné rozlišovať

medzi konaním o ústavnej sťažnosti v zmysle tohto článku a konaním, predmetom ktorého je nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Uvedené rozlišovanie vylučuje kolíziu právomoci medzi ústavným súdom a všeobecným súdom. V tejto súvislosti odvolací súd už len dopĺňa, že uvedené nároky svojou povahou nespĺňajú podmienku totožnosti, a tak odškodnenie priznané žalobcovi Ústavným súdom SR v danom prípade nie je možné vzhľadom na následky nesprávneho úradného postupu a jeho zásahu do osobnostnej sféry žalobcu, považovať za primerané.

30. Odvolací súd sa zaoberal aj návrhom žalovanej pre prípad vynesenia potvrdzujúceho rozsudku, pripustiť proti jeho rozsudku dovolanie podľa § 238 ods. 3 O.s.p. v znení účinnom do 30.6.2016, ktoré umožňovalo odvolaciemu súdu pripustiť dovolanie aj proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ak ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Odvolací súd rozhodujúc podľa nového procesného právneho predpisu (zákona č. 160/2015 Z.z.) uvádza, že požiadavke žalovanej, pripustiť dovolanie voči rozhodnutiu odvolacieho súdu nebolo možné vyhovieť, nakoľko takúto možnosť nová právna úprava neumožňuje.

31. Odvolacia argumentácia žalobcu postihuje výrok napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu len v rozsahu výšky priznanej nemajetkovej ujmy, vyčítajúc mu jej neprimeranosť, vzhľadom k okolnostiam za ktorých k neoprávnenému zásahu došlo, a ktoré sú prítomné v jeho sociálnej, profesijnej, rodinnej či osobnej sfére i v súčasnosti.

32. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

33. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (na rozdiel od niektorých iných práv uvedených v listine - napr. právo na život, ľudskú dôstojnosť, osobnú česť a ochranu mena) je právom zreteľne odlišným od práv chránených ustanoveniami § 11 až 13 Občianskeho zákonníka (per analogiam zák. č. 514/82003 Z.z.), keďže nenapĺňa ich charakteristiky. Toto právo nemá rýdzo osobnú povahu, nakoľko nie je spojené s osobnou integritou fyzickej osoby, ale ide výlučne o právo na ochranu fyzickej osoby vo vzťahu k štátnej suverenite (uznesenie NS ČR z 21. 11. 2007, sp.zn. 30 Cdo 3125/2006).

34. V zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Náhrada škody by mala predstavovať "spravodlivé zadosťučinenie" a zahŕňať napr. peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu), ako i iné formy zadosťučinenia (napr. verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného znenia odôvodnenia a pod.). Náhradou nemajetkovej ujmy by sa mal sledovať cieľ kompenzácie ujmy spôsobenej najmä poškodením občianskej cti, prípadne kompenzácie morálneho utrpenia v prípadoch rôznych foriem obmedzenia, resp. pozbavenia osobnej slobody.

35. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31. 5.2013, č.k 3 Co 513/2012-249 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 29.3.2009, č.k. 22C//249/2009-231 s konštatovaním, že žalobca ako v žalobe tak aj v priebehu celého konania poukazoval na ujmu, ktorá mu mala vzniknúť prietahmi v trestnom konaní, začatom uznesením Krajského úradu vyšetrovania PZ, ČVS: KÚC-25/OVEK zo dňa 11.6.2001 a súdu prvej inštancie vytkol nesprávnosť jeho argumentácie, že občiansky súd nie je oprávnený preskúmať správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní, ako aj prípadné prietahy, ktorá bola znegovaná nálezmi Ústavného súdu SR konštatujúcimi prietahy v prípravnom konaní. Odvolací súd vyslovil, že žalobca osvedčil existenciu predpokladov pre vznik nemajetkovej ujmy, v dôsledku prietahov v trestnom konaní došlo i k prerušeniu disciplinárneho konania do skončenia trestného konania vedeného voči žalobcovi, s dopadom na postavenie žalobcu mimo funkcie sudcu aj v spojení s jeho ďalšou spoločenskou difamáciou, aj v súvislosti s intenzívnou

medializáciou osoby žalobcu ako sudcu, keď súdna moc ako ochrankyňa spravodlivosti, musí požívať dôveru verejnosti, ak má byť úspešná pri plnení svojich úloh. Môže sa preto javiť ako nevyhnutné chrániť túto dôveru pred deštruktívnymi útokmi, ktoré sú zjavne neopodstatnené, predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že kritizovaní sudcovia majú povinnosť zachovávať zdržanlivosť, ktorá im bráni patrične reagovať (Vec Kobenter a Standard Verlags Gmbh proti Rakúsku). Odvolací súd prezentoval aj názor, že priznanie zadosťučinenia nálezom Ústavného súdu SR nemožno považovať za dostatočnú satisfakciu, nakoľko toto zadosťučinenie je zo strany Ústavného súdu priznávané už za predpokladu existencie prietahov v konaní, bez potreby preukazovania ako aj odškodňovania ďalšej ujmy eventuálne vzniknutej sťažovateľovi a uvedené nároky je tak potrebné rozlišovať. V súvislosti so spôsobom vedenia trestného konania poukázal aj na to, že žalobca ako obvinený, bol povinný znášať či strpieť jednotlivé štandardné úkony vedené v trestnom konaní, v závislosti od charakteru domnejšej trestnej činnosti, medzi ktoré možno zaradiť aj zisťovanie majetkových pomerov domnelého páchatela trestnej činnosti. Na margo namietanej vecnej nesprávnej jednotlivých úkonov a rozhodnutí vedených v trestnom konaní poukázal na aplikáciu riadnych či mimoriadnych opravných prostriedkov.

36. Rešpektujúc názor odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie okrem iných, vyššie prezentovaných názorových prehodnotení správne sústredil aj na prehodnotenie otázky priznania nemajetkovej ujmy a jej zodpovedajúcej výšky a s poukazom na nálezy Ústavného súdu SR, ktorými bolo žalobcovi priznané primerané zadosťučinenie za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote, v celkovej výške 90 000,- Sk uviedol, že toto zadosťučinenie v peniazoch nemožno považovať za dostatočnú satisfakciu. Po vyhodnotení všetkých skutočností, vzhľadom na spôsobenú ujmu dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a žalobcovi je potrebné priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch. S ohľadom na jeho osobu, doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote, v spoločenskom uplatnení, považoval nemajetkovú ujmu vo výške 35.000 eur za primeranú. V súvislosti s argumentáciou žalovanej, že v danom prípade je potrebné uplatniť ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., konštatoval, že uvedené ustanovenie je svojou povahou hmotnoprávnym ustanovením, preto ho nebolo možné aplikovať v čase rozhodovania súdu (ako procesnoprávne ustanovenie) vzhľadom k tomu, že nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup vznikol za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy, ktorá takéto obmedzenie neupravovala. Súd prvej inštancie svojprávny názor uzavrel konštatovaním, že aj pri snahe o proporcionalitu pri ustálení výšky nemajetkovej ujmy v súvislosti s novou právnou úpravou nemohol opomenúť neobvyklú neúmernosť trvania trestného konania (6 rokov), a s tým spojenú ujmu, ktorú žalobca v konaní preukázal. Uvedené v spojitosti s ostatnými zistenými skutočnosťami preto vzal do úvahy pri určení výšky nemajetkovej ujmy, ktorú žalobcovi priznal vo výške takmer dvojnásobku v súčasnosti stanovenej najvyššej možnej výšky nemajetkovej ujmy.

37. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd aj v tejto časti plne stotožňuje. Trestné stíhanie nepochybne predstavuje závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dôsledky pre jeho osobný život. Trestné stíhanie tak zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrého mena, a je spôsobilé obmedziť či porušiť jeho právo na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti, vážnosti a dobrého mena. Aj pri existencii zásady prezumpcie neviny, podľa ktorej je potrebné pozeráť na obvineného ako na nevinného, pokiaľ nebola právoplatným rozhodnutím vyslovená jeho vina, predstavuje trestné stíhanie záťaž pre život každého obvineného, o to viac ak je toto konanie podrobené neprimeraným prietahom. Treba zdôrazniť, že je právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti a jednotlivec je povinný v určitom rozsahu znášať obmedzenia z toho vyplývajúce. Pokiaľ však orgány činné v trestnom konaní vydajú právoplatné rozhodnutie, ktoré sa napokon ukáže ako nezákonné, alebo ak v priebehu trestného konania postupujú nezákonným alebo neprimeraným spôsobom, nezlučiteľným s ochranou základných práv, vrátane ľudského a ponížujúceho zaobchádzania, prípadne ak sa dopúšťajú prietahov v konaní, ide o postupy, ktorými porušujú jednotlivé osobnostné práva a nemožno takéto postupy označiť za iný výkon práva, nie je vylúčené, aby za takéto porušenia patrila jednotlivcovi náhrada za nemajetkovú ujmu vyvolanú vo sfére jeho osobnostných práv. Odvolací súd poukazuje na to, že nevyhnutnou podmienkou pre priznanie peňažného zadosťučinenia súdom je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia nejaví s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúcimi. Posúdenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorá musí vychádzať z jednotlivých okolností, a

z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Je teda nepochybné, že bezdôvodné trestné stíhanie žalobcu (nezákonné rozhodnutie) a jeho neprímeraná dĺžka v trvaní šiestich rokov (nesprávny úradný postup), prípadne v spojení s neprípustnými procesnými úkonmi orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k žalobcovi, boli spôsobilé vyvolať vznik nemateriálnej ujmy, bez ohľadu na to, že ide o sudcu, ktorého prah tolerancie voči takýmto postupom musí byť vyšší. Vychádzajúc z argumentačného základu žalobcu, vypočítaných svedkov i preukázanom dopade celej situácie na žalobcu v jeho osobnostnom profile sudcu, ktorý po celú dobu trestného stíhania nemohol plnohodnotne vykonávať svoju funkciu, s výrazným obmedzením jeho príjmu (pri trvajúcej povinnosti vyživovať jedno maloleté a 2 plnoleté deti pripravujúce sa na budúce povolanie), a s ďalšími dopadmi na jeho kariérny rast, ako i dopad na jeho súkromný život i život celej jeho rodiny (manželka ponižovaná správaním sa kolegov v práci, pri nákupoch v obchode i stretávaní sa s ľuďmi, strata priateľov a pod.), sa odvolací súd priklonil aj k výške priznanej nemajetkovej ujmy 35.000 eur, ktorú po zrelej úvahe a zhrnutí všetkých skutkových okolností, ktoré počas konania vyšli najavo ako i po právnom zhodnotení preskúmanej veci, považuje za primeranú.

38. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie, použitím zákonných kritérií pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, po starostlivom zvážení všetkých okolností veci dospel k správne mu záveru, že práve suma 35.000 eur je náhradou, ktorá môže efektívne zmierniť žalobcovi následky neoprávnených zásahov do jeho osobnostných práv. Dopriňa, že táto suma je pritom súčasne primeraná aj z hľadiska potreby zachovania primeraného a rozumného zohľadnenia a vyváženia záujmov všetkých zúčastnených strán, ktoré je nutné zobrať pri rozhodovaní do úvahy. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní poukazuje na výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v obdobných, bližšie neidentifikovaných prípadoch, v ktorých len uvedením mien žalobcov poukazuje na priznané sumy nemajetkovej ujmy, tieto sú pre rozhodovanie odvolacieho súdu nezáväzné, a najmä pre absenciu ich bližšej špecifikácie, brániacej súdu v možnosti oboznámenia sa s obsahom týchto rozhodnutí, irelevantné.

39. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie týkajúci sa veci samej (t.j. v prisudzujúcom a zamietajúcom výroku) podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

40. Uznesením zo dňa 18.8.2014, č.k. 22C/294/2009 - 325 súd prvej inštancie žalobcovi uložil povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia predmetného uznesenia zaplatil súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20 eur, vyrubený podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov.

41. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil s odôvodnením, že ide o v poradí druhé odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré nikdy nie je splatnené.

42. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 379, § 380 v spojení s § 470 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

43. Podľa § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

44. Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

45. Podľa § 6 ods. 1, 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

46. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Návrhy (odvolania, dovolania) sa spoplatňujú ku dňu ich podania a podľa sadzobníka súdnych poplatkov, účinného ku dňu podania návrhu.

47. Podľa položky 1 bod 3 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

48. Z hore citovaných ustanovení zákona vyplýva, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry, uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Poplatky sa vyberajú aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku výslovne uvedené (§ 1 ods. 1, 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch). Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ, dovolateľ. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2 veta prvá citovaného zákona).

49. Podľa Položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov v znení účinnom od 1. 10. 2012, za podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je určená osobitná sadzba v sume 20 eur.

50. Podľa § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. v znení účinnom od 1. 10. 2012, z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 9. 2012.

51. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb., bola do Sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zák. č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 10. 2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 9. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 9. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 9. 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nebolo do 30. 9. 2012 uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov.

52. Podľa názoru odvolacieho súdu je v danom prípade žalobca povinný zaplatiť poplatok za odvolanie. Berúc do úvahy hore citované ustanovenia, žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. V posudzovanej veci bolo odvolacie konanie začaté po 1. 10. 2012, preto mu vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania; výška poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je v rovnakej sadzbe ako poplatok z návrhu na začatie konania (po 1. 10. 2012). Skutočnosť, že v Sadzobníku nie je uvedená povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vydaného v konaní o náhradu škody či náhradu nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z., je pri posudzovaní poplatkovej povinnosti žalobcu bez právneho významu.

53. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je od 1. 10. 2012 oslobodené od súdnych poplatkov (zákonom č. 286/2012 Z. z. bolo zo zákona č. 71/1992 Zb. vypustené ust. § 4 ods. 1 písm. k/). Odvolateľovi ďalej k otázke vzniku poplatkovej povinnosti v odvolacom konaní dáva do pozornosti Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2016, podľa ktorého ak v čase podania žaloby bolo konanie oslobodené od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvej inštancie začalo do 30. septembra.

54. Uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým za daného skutkového a právneho stavu uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie v sume 20 eur, je vecne a právne správne; rozhodnutie obsahuje náležitosti vyplývajúce z ustanovenia (§ 167 ods. 1, § 169 ods. 1 O.s.p. teraz § 234 a § 236 C.s.p.) a súdny poplatok je uvedený v správnej sume (§ 1, § 6 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení zmien a doplnkov, položka

č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zákona o súdnych poplatkoch. Žalobcovi, ktorý sa mylne domnieva, že súdny poplatok nie je povinný platiť vzhľadom na odvolanie, ktoré je druhým v poradí, odvolací súd dáva do pozornosti, že jeho prvé odvolanie, podriadené vyššie špecifikovanej právnej úprave, nebolo spoplatnené.

55. Na základe uvedeného odvolací súd aj napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

56. Záverom odvolací súd s poukazom na charakter potvrdzujúceho rozhodnutia ako celku (rozsudku i uznesenia), v ktorom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a s odkazom na aktuálne rozhodnutia NS SR napr. 2 Cdo 13/2016 a 2 Cdo 149/2016, či rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08 doplnia, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu s rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd potvrdí rozhodnutie súdu prvej inštancie pre jeho vecnú správnosť vo výroku (§ 219 ods. 1 O.s.p., 387 ods. 1 C.s.p.), čo znamená komplexnú správnosť potvrdzujúceho rozhodnutia z hľadiska skutkových a právnych dôvodov, potom ak sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, môže (ale nemusí) sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosť napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p., § 387 ods. 2 C.s.p.). Uvedená právna úprava teda dovoľuje odvolaciemu súdu pri odôvodňovaní svojho potvrdzujúceho rozhodnutia, ak sú súčasne splnené dve podmienky - ak je výrok vecne správny a v celom rozsahu sa stotožňuje aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, že nemusí opakovať podstatnú časť z odôvodnenia súdu prvej inštancie, ale stačí, ak v odôvodnení rozhodnutia iba poukáže na správnosť skutkových zistení a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

57. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p. s prihliadnutím ku skutočnosti, že v odvolacom konaní nebola žiadaná zo strán úspešná.

58. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).